

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 14' 6)

ZΩΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 114ον | Ἰούνιος 2024 | 4390

ΑΠΟ ΤΗ ΓΝΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΝΩΣΗ

ΓΙΑΤΙ στέκονται πολλοὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό; Γιατί τὸν περιφρονοῦν; Γιατί τὸν πολεμοῦν; Ἕνας βασικὸς λόγος εἶναι γιατί τὸν ἀγνοοῦν. Δὲν τὸν γνωρίζουν κατὰ βάθος. Καὶ ὅταν δὲν τὸν ἀγνοοῦν τελείως, ἔχουν μιὰ πρόχειρη γνώση γι' αὐτὸν καὶ τὴ διδασκαλία Του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸν Χριστὸ δὲν ἀρκεῖ μιὰ ἐξωτερικὴ γνώση. Χρειάζεται μιὰ στενὴ γνωριμία. Μόνον ἔτσι διαλύονται οἱ ἐπιφυλάξεις καὶ οἱ προκαταλήψεις. Κάτι τέτοιο μπορούμε νὰ δοῦμε στὴ συνάντηση ἀνάμεσα στὸν Κύριο καὶ τὴ Σαμαρείτιδα, ἐκεῖ στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ.

Δὲν ἦταν καθόλου καλὴ ἡ ζωὴ της. Ζοῦσε στὴν ἁμαρτία. Πέντε ἄνδρες εἶχε ἀλλάξει μέχρι τότε καὶ ὁ ἕκτος παράνομος ἦταν. Τὸ μίσος καὶ ἡ ἀποστροφή ἀνάμεσα στοὺς Σαμαρείτες καὶ τοὺς Ἰουδαίους τὴν εἶχαν ἐπηρεάσει. Ἔτσι ἡ συνάντησή της μὲ τὸν Κύριο ἄρχισε μὲ πολλὰ ἐπιφυλάξεις, προκαταλήψεις, κάποιο αἶσθημα ὑπεροχῆς, ἀλλὰ καὶ περιφρονήσεως πρὸς τὸν Συνομιλητὴ της. Ὄσπου νὰ φθάσει στὴν ἀνακάλυψη καὶ ἀποδοχὴ τῆς πίστεως, πέρασε ἀπὸ τὸ κανάλι τῆς δυσπιστίας. Δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ ἐκφράσει τὴ διαφωνίαν καὶ ἀντιθέσεις της. Στὴν παράκληση τοῦ Κυρίου γιὰ «ἕνα ποτήρι νερό», ἡ ἐπιφύλαξη **«οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις»**. Τί πὸ φυσικὸ νὰ τοῦ προσφέρει χωρὶς πολλὰ διαδικασίες καὶ ἀνακρίσεις; Ἕνα ποτήρι νερό ζητοῦσε. Τί σημασία εἶχε ἂν ἦταν Ἰουδαῖος ἢ Σαμαρείτης; Καὶ ὅμως γι' αὐτὴν εἶχε.

Ἡ ἀπορία ὅμως καὶ οἱ ἐπιφυλάξεις δὲν κόβουν τὸν διάλογο. Γίνονται ἀφορμὴ νὰ προχωρήσουν σὲ μιὰ βαθύτερη γνωριμία. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου, ὁ ὅλος τρόπος Του, τὴν κάνουν σιγὰ - σιγὰ νὰ νιώθει κάποιο θαυμασμό. Τὸν ὀνομάζει Κύριο καὶ μ' ἕνα τέτοιο σεβασμὸ συνεχίζει τὴ συζήτηση. Ἡ προοδευτικὴ γνωριμία καὶ ἡ εἰλικρίνεια στὴν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας τὴν ὀδηγοῦν ἀπὸ τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ στὴν πηγὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος. Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλαβαίνει γιὰ ποῖο νερὸ τῆς μιλάει. Προοδευτικὰ ἀντιλαμβάνεται, πὼς ἡ πηγὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος ποὺ διαθέτει ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι συνηθισμένη. Εἶναι μυστικὴ, εἶναι οὐράνια. Πηγὴ ἀνεξάντλητη εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, Αὐτὸς ποὺ διεκήρυττε: **«Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω»**. Θὰ τῆς δώσει νὰ καταλάβει, πὼς δὲν σβήνει μιὰ γιὰ πάντα ἡ δίψα ἡ πνευματικὴ τοῦ ἀνθρώπου. Πεινάει καὶ διψαίει ἀδιάκοπα τὴν ἀλήθεια, τὴ δικαιοσύνη, τὴ σωτηρία, τὴν αἰώνια ζωὴ.

Καὶ αὐτὴ ἡ δίψα ἱκανοποιεῖται κάθε φορὰ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ πηγὴ ποὺ θὰ προσφέρει ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου.

Ἡ συνάντηση τῆς Σαμαρείτιδος μὲ τὸν Χριστὸ φέρνει καὶ τὴν προοδευτικὴ γνωριμία μαζί Του. Καὶ αὐτὴ ἡ εἰλικρινὴς γνωριμία ὀδηγεῖ ἀπὸ ἀποκάλυψη σὲ ἀποκάλυψη. Ὁ Θεὸς φανερώνει στὴ δεκτικὴ ψυχὴ τῆς τὴς αἰώνιες ἀλήθειες Του. Στὴν ἀρχὴ τὸν ὀνομάζει ἀπλῶς Ἰουδαῖο. Ὑστερα τὸν συγκρίνει μὲ τὸν γενάρχη Ἰακώβ: **«Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ;»** Ὅταν τῆς ἀποκαλύπτει τὴ ζωὴ τῆς τὸν ὀνομάζει προφήτη. Καὶ δὲν εἶναι προφήτης γιατί τῆς ἀποκαλύπτει μόνο τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς της. Συγχρόνως τῆς φανερώνει πρωτοφανεῖς ἀλήθειες, τὸν αἰώνιο λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀκριβῶς γιατί **«ὁ λαλῶν»** μαζί της εἶναι ὁ Μεσσίας, ἡ προσδοκία τοῦ λαοῦ. Γιὰ νὰ τὸν ὀνομάσει σὸ τέλος ὁ λαὸς τῶν Σαμαρειτῶν, Σωτήρα τοῦ κόσμου.

Ὅλες, λοιπόν, οἱ προκαταλήψεις καὶ ἐπιφυλάξεις πέφτουν, ὅταν προχωρήσει κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀπλὴ γνώση στὴ στενὴ γνωριμία τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ αὐτὴ ἡ γνωριμία προϋποθέτει μιὰ συνάντηση εἰλικρίνειας καὶ ἀλήθειας. Μὲ ἀπλότητα καὶ καθαρότητα ψυχῆς. Δὲν ἔχει τόσο σημασία ἂν ἡ ψυχὴ στενάξει κάτω ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἁμαρτίας. Τότε καὶ περισσότερο τότε ἔχει ἀνάγκη τῆς γνωριμίας αὐτῆς. Τὴν Σαμαρείτιδα δὲν τὴν ἐμπόδισε ἡ ζωὴ της ἡ ἁμαρτωλὴ. Ἰσα - ἴσα βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ἀπαρνηθεῖ κοντὰ στὸν Λυτρωτὴ.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐμποδίζει τὴ συνάντηση καὶ τὴ γνωριμία μὲ τὸν Χριστὸ εἶναι ἡ ἐγωπάθεια. Ὁ ἐγωισμὸς δὲν ἀναγνωρίζει ἄλλη αὐθεντία ἀπὸ τὴν δική του. Ὅταν ἐλέγχεται δὲν δέχεται τὸν ἔλεγχο ταπεινά, ὅπως ἡ Σαμαρείτιδα. Ὁχυρώνεται πίσω ἀπὸ τὴ ψευδαυτάρκεια του καὶ γίνεται ἀδιάβροχος στὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὅπως οἱ Φαρισαῖοι. Εἶχαν τὴ γνώση, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἐπίγνωση καὶ τὴ γνωριμία. Ἐμεῖς;

**“Ὅλες, οἱ προκαταλήψεις
καὶ ἐπιφυλάξεις πέφτουν,
ὅταν προχωρήσει κανεὶς
ἀπὸ τὴν ἀπλὴ γνώση στὴ
στενὴ γνωριμία τοῦ Ἰησοῦ.
Καὶ αὐτὴ ἡ γνωριμία προ-
ϋποθέτει μιὰ συνάντηση
εἰλικρίνειας καὶ ἀλήθειας.**

Προϋποθέσεις για σωστή προσευχή

Καθίκον ή προσευχή; Προνόμιο; Ναί, από τα πιδό μεγάλα προνόμια που έχει χαρίσει ο Θεός στον άνθρωπο, ή προσευχή. Δεν πρόκειται για άπλη παιδική συνήθεια. Δεν είναι τύπος, ούτε μηχανική άπαγγελία λέξεων, που δεν άγγίζουη την ψυχή και δεν μεταμορφώνουη τη ζωή μας. Η προσευχή είναι ή δυναμική στάση της ψυχής που ύψώνεται πάνω από τις γήινες άδυναμίες στους φωτεινούς κόσμους του άπειρου Θεού. Είναι ή φιλική και συνειδητή συνομιλία του παιδιού προς τον πατέρα.

Άλλα ή προσευχή, για να είναι πραγματική προσευχή και να έχει άποτελέσματα, χρειάζεται προϋποθέσεις. Χωρίς αυτές πέφτει στο κενό. Μένει άνενεργή. Γίνεται μια παραπλανητική αυταπάτη. Μερικές από αυτές τις βασικές και άπολύ-

Πρώτη προϋπόθεση για να είναι πραγματική ή προσευχή μας και να έχει άποτελέσματα, είναι ή βοήθεια και ο φωτισμός του Άγίου Πνεύματος. Άλλη βασική προϋπόθεση είναι ή συγχωρητικότητα. Η συγγνώμη που όφείλουη σ' αυτούς που μās έφταιξαν, μās πίκραναν, μās έβλαψαν. Και ή συγγνώμη αυτή πρέπει να έπεκτείνεται στους έχθρους.

τως άπαραίτητες προϋποθέσεις, δεν θα έπρεπε να τις λησμονούη, όταν άσκοúη το ιερό αυτό άθλημα. Την πρώτη προϋπόθεση μās την παρουσιάζει ο άπόστολος Παύλος. Την γράφει καθαρά στους Ρωμαίους: «Τό τί προσευξόμεθα καθό δεϊ ούκ οϊδαμεν, αυτό τό Πνεύμα υπερεντυχάνει υπέρ ήμώη στεναγμοϊς άλαλήτοις» (Ρωμ. η' 26). Έμεϊς, δηλαδή, χωρίς τη βοήθεια και τον φωτισμό

του Άγίου Πνεύματος δεν ξέρουη πώς να προσευχηθούη και τί να ζητήσουη με την προσευχή μας από τον Θεό. Χωρίς την χάρη του Θεού δεν δημιουργείται μέσα μας τό άνάλογο κλίμα, ή κατάνυξη και ή διάθεση για προσευχή. Χωρίς την ένίσχυση και την παρηγορία του Θεού, ο άνθρωπος άπογοητεύεται, εύκολα άπελπίζεται, ή ψυχή αίμορραγει άνίκανη να ύψωθεί και να φθάσει στον θρόνο της χάριτος, από όπου θα άντλήσει «εύκαιρον βοήθειαν» (Έβρ. δ' 16). Πόσο, άλήθεια, μās ευεργετεί ο Θεός με τό Άγιο Πνεύμα! Αυτό μās φωτίζει στον τρόπο της προσευχής, άνάβει τον πόθο της προσευχής, διώχνει την άποθάρρηση και άναπτέρωνει τις έλπίδες μας. Άρκεϊ να τό διατηρούη στην ψυχή μας και να μη τό εκδιώκουη με τό επικίνδυνο σαρκικό φρόνημα.

«Είναι άδύνατο στον άνθρωπο, τονίζει ή πατερική σοφία, να μπορέσει να επικοινωνήσει με τον Θεό, χωρίς

την έπενέργεια του Άγίου Πνεύματος, άλλα χρειάζεται ή παρουσία Του και ή βοήθειά Του στους άγιους άγώνες, για να προσέλθουη και να γονατίσουη και να παρακαλέσουη και να προσευχηθούη. Έπειδή είναι κάτι που ξεπερνάει την ανθρώπινη δύναμη τό να μιλήσει κανείς στον Θεό, χρειάζεται να έλθει σε μās ή χάρη του Άγίου Πνεύματος, για να μās ένισχύσει και να μās ένθαρρύνει και να μās διδάξει τό μέγεθος της τιμής».

Άλλη βασική προϋπόθεση, για να περιορισθούη μόνο σ' αυτές, είναι ή συγχωρητικότητα. Η συγγνώμη που όφείλουη σ' αυτούς που μās έφταιξαν, μās πίκραναν, μās έβλαψαν. Και ή συγγνώμη αυτή πρέπει να έπεκτείνεται στους έχθρους. Όχι μόνο αισθήματα έκδικήσεως δεν πρέπει να υπάρχουν στην ψυχή μας, άλλα ή ίκεσία μας θα πρέπει να είναι θερμή για την άλλαγή τους.

Στην Κυριακή προσευχή λέμε στον ούράνιο Πατέρα μας να συγχωρήσει τα παραπτώματά μας, όπως κι έμεϊς συγχωρούη τα φταιξίματα των άλλων. Καταλαβαίνουη τί σημαίνει αυτό; Την ώρα εκείνη την ιερή και έπίσημη, δίνουη στον Θεό μια διαβεβαίωση. Τον βεβαιώνουη πώς έμεϊς δεν βαστάη κακία. Δεν κρατάη παλιούς λογαριασμούς από φταιξίματα των άδελφώη μας. Δεν διατηρούη στην καρδιά μας άνοιχτές πληγές. Η άντιπάθεια, ή μνησκακία, ή έχθρα έχουν εξορισθεί από την καρδιά μας. Αυτή την διαβεβαίωση δίνουη στον Θεό, όταν του λέμε «ήμεϊς άφίμεν τοϊς όφειλέταις ήμώη». Και με βάση αυτή την διαβεβαίωση του ζητάη να συγχωρήσει και Έκεϊνος τα δικά μας πταίσματα και παραπτώματα. Άν όμως αυτά λέγονται μόνο χωρίς και να γίνονται, τότε ή προσευχή καταντάει κοροϊδία και έμπαιγμός. Ψευδόμαστε και έμπαίζουη τον Θεό, γιατί άλλα λέμε και άλλα κάνουη. Και θα είμαστε τουλάχιστον άφελεϊς, αν περιμένουη να εισακούσει τό αίτημά μας. Αυτή την άλήθεια ύπογραμμίζει και ο ιερός Χρυσόστομος:

«Ούκ άρκεϊ προς σωτηρίαν ήμίν ή εύχή, εάν μη προσή τό και' εκείνους εύχασθαι τοϋς νόμους, ους τέθεικεν ο Χριστός. Τίνας δε τέθεικεν νόμους; Υπερ των έχθρών εύχασθαι και των πολλά λυπούντων... Τόν δε εύχόμενον προ των άλλων άπάντων ήρεμον έχει χρη διάνοιαν, κατεσταλμένον νοϋν, συντετριμμένην καρδίαν· ο δε των έχθρών καταβοών ούκ αν δυνηθείη τοϋτο, κατορθώσαϊ ποτε· θυμοϋ γάρ έστι πεπληρωμένος».

Δεν άρκεϊ για την σωτηρία μας ή προσευχή, αν δεν γίνεται σύμφωνα με τοϋς νόμους, που έθεσε ο Χριστός. Ποιους νόμους έχει βάλει; Πρέπει να προσευχόμαστε για τοϋς έχθρους μας και για εκείνους που πολυ μās έχουν στενοχωρήσει... Έκεϊνος που προσεύχεται, περισσότερο από καθετι άλλο, πρέπει να έχει άγαθές διαθέσεις, ήρεμη σκέψη, ταπεινό φρόνημα, συντετριμμένη καρδιά. Έκεϊνος όμως που κατηγορεί τοϋς έχθρους, αυτούς που τον έχουν λυπήσει, δεν θα μπορέσει ποτε να προσευχηθεί σωστά, διότι είναι γεμάτος από θυμό.

Τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος

Δὲν ἀρνοῦνται μόνο τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ οἱ Χιλιαστές. Ἀπορρίπτουν τελείως καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Τὸ θεωροῦν κυριολεκτικῶς ἀνύπαρκτο. Ἅγιο Πνεῦμα, λένε, δὲν ὑπάρχει. Εἶναι ἀπλῶς μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὸν παλαιὸ αἵρετικό, τὸν Μακεδόonio, ὁ ὁποῖος δεχόταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς κτίσμα. Καὶ ὕστερα τολμοῦν νὰ παρουσιάζονται ὡς «σπουδαστές τῶν Γραφῶν». Μὰ καὶ μιὰ ματιά, καθαρὴ καὶ χωρὶς προκατάληψη, νὰ ἔριχναν στὴν Ἁγία Γραφή θὰ εὑρίσκαν πολλὰ χωρία ποὺ διακηρύττουν τὴν προσωπικότητα καὶ θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅπου τὸ ἱερὸ Βιβλίον κάνει λόγο γιὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο τὸ παρουσιάζει ὡς πρόσωπο, ὅπως τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό. Τὸ θέτει στὴν ἴδια μοίρα μὲ τὰ δύο ἄλλα πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐπανειλημμένως μίλησε γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως μίλησε καὶ γιὰ τὸν οὐράνιο Πατέρα Του. Πρόσωπο ὀνομάζει τὸν Πατέρα, πρόσωπο καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Τοῦ δίνει μάλιστα τὸ ὄνομα τοῦ Παρακλήτου, ποὺ εἶναι καὶ δικό Του ὄνομα. Ἐκεῖ στὸ ὑπερῶο, κατὰ τὴ νύκτα τοῦ μυστικοῦ Δείπνου, παρηγοροῦσε τοὺς λυπημένους μαθητές Του. Τοὺς λέει ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀφήσει μόνους καὶ ὄρφανους. Καὶ ὄχι μόνο αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὄλους τοὺς πιστοὺς: **«Ἐγὼ ἐρωτήσω (θὰ παρακαλέσω) τὸν πατέρα καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας»** (Ἰωάν. ιδ' 26). Καὶ ἀμέσως παρακάτω κάνει λόγο γι' αὐτὸν τὸν Παράκλητο, ποὺ θὰ ἔστειλε σ' αὐτοὺς μετὰ τὴν Ἀνάληψή Του: **«Ὅταν ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ»** (ιε' 26). Παρόμοια τονίζει καὶ στὴ συνέχεια (ιστ' 7). Τί ἄλλο μᾶς λένε αὐτὰ τὰ χωρία παρὰ ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ποὺ λέγεται καὶ Παράκλητος εἶναι πρόσωπο, ὅπως πρόσωπο εἶναι καὶ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ ἴδιο μὲ Ἐκεῖνον ὄνομα. Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, γιὰ νὰ διδάξει καὶ σώσει τοὺς ἀνθρώπους, ἔτσι καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, γιὰ νὰ φωτίσει καὶ ὀδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους στὴ σωτηρία.

Εἶναι, λοιπόν, φανερὸ ὅτι δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ μιὰ ἀπλὴ δύναμη τῆς θεότητας ἀλλὰ περὶ προσώπου, τὸ ὁποῖο θὰ συνεχίζει στὴ γῆ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θὰ ἦταν γιὰ τοὺς μαθητές, ὅ,τι ἦταν καὶ ὁ Χριστὸς γι' αὐτοὺς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του.

Θὰ περιορισθοῦμε ἀκόμα σὲ δύο ἀπὸ τὰ πολυάριθμα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Δείχνουν καθαρὰ

ὄχι μόνο ὅτι ὑπάρχει ὡς πρόσωπο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλὰ ὅτι εἶναι καὶ Θεός. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Ἀνανία καὶ τῆς Σαπφείρας. Ὅπως εἶναι γνωστὸ ὁ Ἀνανίας πούλησε τὸ κτῆμα του καὶ ἔδωσε στὴν πρώτη Ἐκκλησία ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ εἰσέπραξε. Εἶπε ὅμως ψέματα γιὰ τὸ ἀκριβὲς ποσὸ ποὺ εἰσέπραξε. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, κατάλαβε τὸ φοβερὸ ψέμα τοῦ Ἀνανία καὶ τοῦ εἶπε: **«Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νοσήσασθαί ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου;... Οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ»**. (Πράξ. ε' 3-4). Ἀνανία, τοῦ εἶπε, γιατί ἄφησες τὸν Σατανᾶ τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους, νὰ κυριεύσει τὴν καρδιά σου καὶ νὰ σὲ σπρώξει τόσο πολὺ, ὥστε νὰ πεῖς ψέματα στὸ Ἅγιο Πνεῦμα προκειμένου νὰ κρατήσεις ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα τοῦ κτήματός σου;... Δὲν εἶπες ψέματα σὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο εἶναι Θεός. Ξεκάθαρα ἐδῶ τὸ θεόπνευστο στόμα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου διακηρύττει, πῶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ὄχι μόνο ὡς πρόσωπο, ἀλλὰ ὅτι εἶναι καὶ Θεός, ὅπως ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱός.

Τὴν ἴδια ἀλήθεια γιὰ τὴ θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τονίζει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος: **«Σὲ μᾶς τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ στοὺς πιστοὺς, φανέρωσε ὁ Θεὸς τὶς μεγάλες ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Του. Καὶ μόνο ἀπὸ τὸ Πνεῦμα ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ ἡ φανέρωση αὐτή. Διότι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐρευνᾷ καὶ γνωρίζει τὰ πάντα καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς βάθος καὶ μυστηριώδη ιδιώματα καὶ σχέδια τοῦ Θεοῦ»** (Α' Κορινθ. β' 10). Καὶ ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ζιγαβνός: *«Τὸ Πνεῦμα ὁμοούσιον καὶ ἴσον ὃν τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, ἀκριβῶς οἶδε τὰ τε ἄλλα πάντα καὶ αὐτὰ τὰ κρύφια τοῦ Θεοῦ»*. Εἶναι, λοιπόν, φανερὸ ὅτι ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀποδίδει ἐδῶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὄχι μόνο προσωπικότητα, ἀλλὰ καὶ παντογνωσία, ιδίωμα ἀποκλειστικὸ τῆς θεότητας. Ποιὸς ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ γνωρίζει καὶ νὰ ἐρευνᾷ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ, τὶς ἀποκεκρυμμένες βουλές Του, παρὰ μόνο ὁ Θεός, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ;

Μιὰ ἀκόμη ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση στὶς πλάνες τῶν Χιλιαστῶν ἀποτελοῦν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου στοὺς μαθητές Του μετὰ τὴν Ἀνάσταση: Τοὺς στέλνει στὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς. Νὰ διδάξουν σὲ ὅλα τὰ ἔθνη τὴν ἀλήθεια: **«Πορευθέντες, τοὺς λέει, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»** (Ματθ. κη' 19). Δὲν σημαίνουν τὰ λόγια αὐτὰ ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν εἶναι ἀπλὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ἀλλὰ ἰδιαίτερο πρόσωπο;

«Καὶ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὐτε οὗτος ἡμαρτεν οὐτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμε δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρυσεν τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπήλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγε· ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρυσέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπε μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκε μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνίψαμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος οὐκ ἔστι παρά τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιῆν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σύ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· οὗτός

**ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ**
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. θ' 1-38
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. ιστ' 16-34

ἐστὶν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον·

οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἠλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἡδὴ γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἠλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἡδὴ, καὶ οὐκ ἤκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· σύ εἰ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσῆς λελάληκεν ὁ Θεός. τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστίν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τοῦτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἤκούσθη ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρά Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιῆν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἁμαρτίαις σύ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σύ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρών αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· σύ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· καὶ τίς ἐστί, Κύριε, ἵνα πιστεῦσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἑώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνος ἐστίν. Ὁ δὲ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ».

ΦΩΤΙΣΜΕΝΗ ἢ ΠΩΡΩΜΕΝΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ;

«Ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω».

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀκουστικὰν στὴν αἴθουσα ἐνὸς δικαστηρίου. Τὰ εἶπε ἓνας ἄνθρωπος ποῦ γεννήθηκε τυφλός. Οἱ ἀνακριτές του Φαρισαῖοι τὸν ρώτησαν πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα. Κι ἐκεῖνος μὲ θάρρος εἶπε: «**Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ τὸν λένε Ἰησοῦ, ἔκανε πηλὸ καὶ μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια. Κατόπιν μοῦ εἶπε: πῆγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψου. Πῆγα λοιπὸν καὶ νίψακα καὶ ἀπέκτησα τὸ φῶς μου.**» Μεγάλο τὸ θαῦμα. Ὁ τυφλὸς πασιγνώστος σ' ὅλη τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ ὁμολογία του τόσο κατηγορηματικὴ: «**Τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω.**» Γι' αὐτὸ ὅπως ἦταν φυσικὸ δημιούργησε μεγάλη ἐντύπωση καὶ προβληματισμό.

Α. ΠΩΡΩΜΕΝΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπορρίπτουν τὸ θαῦμα. Θὰ περίμενε κανεὶς αὐτοὶ πρῶτοι νὰ πιστέψουν στὸν Μεσσία Χριστὸ καὶ νὰ ὀδηγήσουν καὶ τὸ λαὸ κοντὰ Του. Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο. Ὅχι μόνο δὲν θέλησαν νὰ πιστέψουν, ἀλλὰ προσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο νὰ συκοφαντήσουν τὸν Κύριο. Ἀπὸ φθόνου θέλησαν νὰ σκοτίσουν τὴν ἀλήθεια. Νὰ συγκαλύψουν τὸ θαῦμα ποῦ ἦταν «ἡλίου λαμπρότερον». Γι' αὐτὸ καὶ κάνουν δικαστήριον καὶ ἀνακρίνουν τὸν τυφλὸ καὶ

τοὺς γονεῖς του. Σκοπὸς τους νὰ τοὺς τρομοκρατήσουν. Νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ἀλήθεια. Νὰ ἀποκηρύξουν τὸν μεγάλο εὐεργέτη τους. Κι ὅταν βλέπουν πῶς δὲν μποροῦν νὰ τὸ πετύχουν αὐτὸ μὲ τὴν βία τότε ἀρχίζουν μὲ ἔντεχνον τρόπο τὴν συκοφαντίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. «**Δώσε δόξα στὸν Θεό,**» λένε στὸν τυφλὸ μὲ ὑποκριτικὴ εὐσέβεια. Καὶ προσθέτουν μὲ ὑπερφάνεια καὶ ἐγωισμό: «**Ἐμεῖς γνωρίζουμε καλὰ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁμαρτωλός.**» Τί παράδοξο πράγμα! Τὸ θαῦμα ποῦ ἀνοίξε τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ποῦ γεννήθηκε τυφλός, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνοίξει καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῶν Φαρισαίων. Ἡ πωρωμένη τους συνείδηση δὲν θέλει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παραδεχθεῖ κάθε τι ποῦ εἶναι ἀντίθετο μὲ τὸ ἐγωιστικὸ συμφέρον τους. Ἡ ὑποκρισία τους, ὁ φθόνος τους, τοὺς ὀδήγησε μέχρι τοῦ σημείου νὰ σταυρώσουν τὸν Μεσσία Χριστό, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Πόσοι ἄρχοντες τῶν λαῶν τῆς γῆς καὶ σήμερα, ἀντιγράφουν πιστὰ τοὺς τότε ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ! Στραγγαλίζουν τὴν δικαιοσύνην. Καὶ ἡ πώρωσή τους φτάνει μέχρι σφαγισμοῦ τῶν ἀδυνάτων. Νὰ πνίγουν μέσα στὸ αἷμα τὴν ἐλευθερίαν τῶν μικρῶν λαῶν.

(Συνέχεια στὴ σελ. 67)

«Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς δέδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστὶν· ὅτι τὰ ρήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΑΓ. 318 ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄ ΣΥΝΟΔΟΥ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. ιζ΄ 1-13
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36

αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμί ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσι, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἐρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σέ ἐρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς».

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

«Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου».

Ὁ Κύριός μας πρὶν ἀνέβει στὸν Σταυρό, προσευχήθηκε θερμὰ γιὰ τοὺς μαθητές του. Δὲν ζηταί ἀπὸ τὸν Πατέρα του νὰ τοὺς κάνει μεγάλους καὶ δοξασμένους στὸν κόσμον αὐτό. Ἀλλὰ ἱκετεύει θερμὰ νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, «ἐν τῷ ὀνόματί σου». «Πατέρα μου ἅγιε, ἀναφωνεῖ, φύλαξέ τους μετὰ τῆς θεῆς σου δυνάμει καὶ ἀγάπῃ, αὐτοὺς τοὺς ὁποίους σὺ μοῦ ἔδωκας». Καὶ εἶναι γιὰ μᾶς πολὺ συγκινητικό, ὅτι σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς Ἀρχιερατικῆς του Προσευχῆς προσθέτει: «Ὅτι περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ» (Ἰωάν. ιζ΄ 20). Δηλαδή δὲν σὲ παρακαλῶ μόνον γι' αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ θὰ πιστέψουν σὲ μένα μετὰ τῆς διδασκαλίας τους. Γιὰ ὅλους ἐμᾶς τὰ δισεκατομμύρια τῶν Χριστιανῶν ποὺ θὰ ζήσουν μέχρι τῆς δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας. Γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς λοιπόν, ὅλων τῶν αἰώνων παρακαλεῖ τὸν Πατέρα του νὰ τοὺς προστατεύει ἀπὸ τοὺς ψυχικοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τὴν πνευματικὴ τους ὑπόστασι. Καὶ αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι εἶναι ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοί.

A. ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Ἡ πεπτωκυῖα φύση μας ἔχει ἰσχυρὲς ροπὲς πρὸς τὴν ἁμαρτία. Αὐτὲς τὶς ροπὲς ἐκμεταλλεύεται ὁ ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς μας ὁ Διάβολος καὶ μᾶς πολεμᾷ πρῶτα πρῶτα μετὰ τὴν φιληδονία. Χρησιμοποιεῖ σὰν δέλεαρ τὴν ἡδονὴ γιὰ νὰ μᾶς σπρώξῃ στὴν ἁμαρτία. Μᾶς φέρνει λογισμοὺς πονηροὺς, ἀκάθαρτους, σαρκικοὺς καὶ ἐπιθυμίες κατώτερες καὶ ἀκόλαστες. Ὑποδαυλίζει τὰ πάθη μας μετὰ διάφορους τρόπους. Σκοπὸς του εἶναι νὰ πολεμᾷ τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τὴν κακὴ ἐπιθυμία, τὴν ἐμπάθεια, τὸν θυμὸ, τὴν κενοδοξία. Στέκεται γύρω ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ βαπτισμένου καὶ τὸν πολεμᾷ ὑποδαυλίζοντας τὰ πάθη του... Ὑποκινεῖ τὸ σῶμα σὲ ἐπιθυμίες πονηρῆς. Ἐτσι, προκειμένου νὰ αἰχμαλωτίσει τὸν ἄνθρωπον, βάζει ἐμπαθεῖς λογισμοὺς. Πρὶν γίνῃ ἡ ἁμαρτία κυοφορεῖται στὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου σὰν λογισμὸς. Ἐτσι ὁ Διάβολος στρέφει μετὰ πάθος τὰ πυρὰ του ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐαισθησία.

Τὸν ἕνα τὸν πειράζει μετὰ τὴν γαστριμαργία καὶ τὰ σαρκικὰ πάθη, τὸν ἄλλο μετὰ τὴν φιλαργυρία καὶ τὴν φιλοδοξία. Ἄς προσέξουμε λοιπὸν τὰ ἀδύνατα σημεῖα καὶ τὴν πέμπτη φάλαγγα μέσα μας, ποὺ εἶναι ἡ ἀπογοήτευσί καὶ ἡ ἀπελπισία.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς κινδύνους ὑπάρχουν:

B. ΟΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ πλάνη καὶ οἱ πολλὲς αἰρέσεις τῆς ἐποχῆς μας. Πλάνη εἶναι οἱ δεισιδαιμονίες καὶ οἱ προλήψεις. Τί μεγάλη κατάντια ἀλήθεια, μορφωμένοι κατὰ κόσμον ἄνθρωποι, νὰ πιστεύουν ὅτι ἕνα σκουριασμένο πέταλο θὰ τοὺς φέρει τὴν εὐτυχία στὸ σπίτι τους! Καὶ δὲν εἶναι πλάνη νὰ πιστεύουν ἄνθρωποι «πολιτισμένοι» τοῦ 2024 μ.Χ. ὅτι τὸ κλάψιμο ἐνὸς ἀθῶου πουλιοῦ, τῆς κουκουβάγιας, θὰ φέρει τὸ θάνατο σὲ κάποιον μέλος τῆς οἰκογένειάς τους!

Ἡ ἁμαρτία ἀκόμα ἀποξενώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ Θεὸν μας, ποὺ εἶναι «ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ». Καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος παρασύρεται ἀπὸ τὶς διάφορες αἰρέσεις καὶ παραθηροποιεῖς. Σήμερα μάλιστα ἔχουμε πλῆθος καὶ νέων αἰρέσεων κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλα «τῆς νέας ἐποχῆς». Πάνω ἀπὸ 2.000 αἰρέσεις, ποὺ διαθέτουν χρήματα πολλά, ἐργάζονται σατανικὰ ἐπάνω στὸν πλανήτη μας. Ἀπὸ τὸν αἰρεσιάρχη Ἄρειο μέχρι τὸν αἰρεσιάρχη Μούν, τοὺς Χιλιαστὲς καὶ τὴν Σαυεντολογία, ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ ὅλων τῶν αἰώνων πολέμησαν καὶ πολεμοῦν μετὰ πάθος τὴν Ἐκκλησία μας καὶ τοὺς πιστοὺς της.

Ὅμως οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κράτησαν ἀνόθευτη τὴν πίστιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Οἱ 318 θεοφόροι Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ποὺ τιμοῦμε μετὰ τὴν σημερινὴ Κυριακὴ «οἱ θεηγόροι αὐτοὶ ὀπλίται παρατάξεως Κυρίου», κατετρόπωσαν τὸν Ἄρειον καὶ τὴν διδασκαλίαν του. Ἀλλὰ καὶ ἄλλες τοπικὲς καὶ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας ὀριοθέτησαν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μας ἐναντι τῶν αἰρέσεων. Ἄς μένουμε λοιπὸν σταθεροὶ στὴν πίστιν αὐτὴ τῶν Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων Πατέρων μας, τῶν μαρτύρων καὶ ἄς ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τους.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Ἡ μέλλουσα ζωὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν παροῦσα

«Ποιὸ κοινωνικὸ ἔργο μποροῦν νὰ κάνουν οἱ Χριστιανοί, ἀφοῦ μεταθέτουν τὰ ἐνδιαφέροντά τους στὸν οὐρανὸ καὶ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ γῆ μὲ τὰ προβλήματα καὶ τὶς καθημερινότητές της...»

Μιὰ σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου θὰ ἀρκοῦσε καὶ μόνο αὐτὴ νὰ δώσει συντριπτικὴ ἀπάντηση στοὺς ἀπληροφόρητους κατήγορους. Κάποια, λοιπόν, ἡμέρα, ἄγνωστη σὲ μᾶς, βέβαιη ὅμως, θὰ ἔλθει «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ» (Ματθ. κε' 31), γιὰ νὰ κρίνει τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ κρίση αὐτή, ἡ ἀπόδοση δικαιοσύνης εἶναι κάτι ποὺ ἀνταποκρίνεται στὴν κοινὴ συνείδηση. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ νὰ μένει αἰώνια τὸ κακό. Κάτι τέτοιο θὰ ἦταν ἀφύσικο καὶ τερατώδες. Ὁ θρίαμβός του κάποτε θὰ μεταβληθεῖ σὲ καταισχύνη. Οἱ μύχιοι πόθοι τῆς ψυχῆς πρέπει νὰ ἱκανοποιηθοῦν. Τὸ βαθὺ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης, ποὺ φωλιάζει μέσα μας καὶ τόσο συχνὰ στραγγαλίζεται, πρέπει νὰ βρεῖ τὴ δικαίωσή του. Αὐτὴ τὴ σαφῆ προειδοποίηση κάνει ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ διαλύσει τὶς ἀυταπάτες τῆς ἀδικίας. Συγχρόνως ὅμως γιὰ νὰ ὑπογραμμίσει τὴ θέση τῶν Χριστιανῶν μέσα στὸν κόσμον καὶ τὴν μεγάλη κοινωνικὴ ἀποστολή τους.

Τὸ ὅτι ἡ κρίση αὐτὴ θὰ λάβει χώρα στὸ ἄγνωστο μέλλον, αὐτὸ δὲν δημιουργεῖ ἀδιαφορία καὶ ἐφησυχασμό. Διότι ἂν ἡ κρίση θὰ λάβει χώρα στὸ μέλλον, ὅμως τὰ κριτήρια ἀναφέρονται στὸ παρόν. Ἡ σημερινὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων, τὰ τωρινὰ ἔργα τους, οἱ σημερινὲς παραλείψεις τους θὰ κριθοῦν τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μου, σήμερον, αὐτὴ τὴν ὥρα, τί κάνω, ἀσκῶ ἢ ἀδιαφορῶ γιὰ τὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης, αὐτὸ θὰ μὲ δικαιώσει ἢ θὰ μὲ καταδικάσει.

Σήμερα πεινοῦν καὶ διψοῦν τὰ ἀδελφία μας καὶ ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἄρτο τὸν ὑλικὸ ἢ τὸ φυσικὸ νερό. Καὶ γι' αὐτά. Διψοῦν ὅμως καὶ πεινοῦν πιὸ πολὺ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν εἰλικρινὴ ἀγάπην. Σήμερα κυκλοφοροῦν δίπλα μας ξένοι, ὄχι μόνο μετανάστες, ἀλλὰ ἄνθρωποι ποὺ αἰσθάνονται ξένοι στὸ περιβάλλον τους, ἄγνωστοι καὶ ἀπομονωμένοι στὴ γειτονιά τους, στὴν πολυκατοικία τους, στὴν οἰκογένειά τους. Σήμερα ὑπάρχουν γύρω μας φτωχοί, πολλοὶ φτωχοί, τόσοι ποὺ οὔτε μποροῦμε νὰ τοὺς φανταστοῦμε. Ἡ ὑλικὴ φτώχεια δὲν περιορίστηκε καὶ αὐξήθηκε ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ τρομερὴ. Σήμερα κυκλοφοροῦν δίπλα μας πολλοὶ γυμνοί, γυμνοὶ ἀπὸ ἰδανικὰ καὶ πνευματικὲς ἀξίες. Ὅλοι αὐτοὶ περιφέρουν ἀδιάντροπα τὸν ἠθικὸ ξεπεσμό, τὴν ἠθικὴ τους γυμνότητα. Καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ ἀπογυμνωμένα σώματα θλίβεται κανεὶς γιὰ τὶς ἀπογυμνωμένες ψυχὲς ποὺ περιφέρονται χωρὶς τὴ μεγάλη ἀρετὴ τῆς αἰδοῦς καὶ ἀπειλοῦν τὸ περιβάλλον μὲ ἠθικὸ παχυδερμισμό. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ μᾶς λέει ὁ Κύριος,

τί κάνετε; Ἐνδιαφερθήκατε; Βοηθήσατε; Κουρασθήκατε, ἀπασχοληθήκατε σοβαρὰ μὲ τὰ προβλήματα αὐτά; Ἡ ἀδιαφορήσατε, γιὰτι γιὰ σᾶς ἄλλα πράγματα ἔχουν προτεραιότητα; Ἐγὼ ὅμως σᾶς βεβαιῶνω, πῶς «ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Ἐκάθαρα πράγματα. Ὁ Κύριος μᾶς παρουσιάζει τὸ παγκόσμιο ἐκεῖνο Δικαστήριο ὄχι ὡς μελλοντικὸ, ἀλλὰ ὡς παρόν. Κατὰ κάποιον τρόπο ἡ ἀκροαματικὴ διαδικασία καὶ ἡ ὅλη ἐξέλιξη τῆς δίκης γίνεται τώρα. Τότε ἀπλῶς θὰ ἀπαγγελθεῖ ἡ ἀπόφασιν. Ὑπογραμμίζει, δηλαδή, ὁ Κύριος τὴν καθοριστικὴ σημασίαν τῆς κάθε στιγμῆς, τοῦ τώρα. Ἡ μεγάλη ἡμέρα δὲν εἶναι τότε. Εἶναι τώρα. Γιὰτι ἀπὸ τὸ τώρα ἐξαρτᾶται τὸ τότε. Ἡ αἰωνιότητα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σήμερον.

Καὶ τὸ ἀσύλληπτο στὴν ἀνθρώπινη σκέψη εἶναι ἐκεῖνο τὸ «ἐμοί». Σὲ μένα κάνατε ἢ δὲν κάνατε. Τὴν θέση τοῦ ἀνθρώπου τὴν παίρνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. «Ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι κάνουν ἢ παραλείπουν νὰ κάνουν στοὺς συνανθρώπους τους, τὸ πράττουν ἢ τὸ παραλείπουν στὸν Χριστό. Δὲν περιφρονοῦμε ἀπλῶς τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν σκαιότητα ἢ τὴν ὑποτιμητικὴν στὴν ἀξιοπρέπειάν του στάση μας. Περιφρονοῦμε τὸν Χριστό. Δὲν ἀδικοῦμε καὶ δὲν κλέβουμε ἀπλῶς τὸν συνάνθρωπόν μας μὲ τὴν κατακράτηση τοῦ μισθοῦ του. Ἀδικοῦμε καὶ κλέβουμε τὸν Χριστὸ στὸ πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ μας τοῦ «ἐλαχίστου». Ὅταν περνᾶμε ἀδιάφοροι μπροστὰ στὰ προβλήματα τοῦ σύγχρονου ἀνήσυχου ἀνθρώπου, ὅταν στὴν πνευματικὴ του πείνα καὶ δίψα, στὶς μεταφυσικὲς του ἀγωνίες, δὲν δίνουμε καμιά σημασίαν, ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ εἶναι ὡς νὰ ἀπευθύνεται στὸν ἴδιον τὸν Χριστό.

«Οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε», μᾶς λέει ὁ Κύριος, ὅταν ἀφήσατε στὰ δίχτυα τῆς αἰρετικῆς προπαγάνδας, τοῦ σαρκολατρισμοῦ καὶ τῆς ὀπιομανίας τοὺς γύρω σας, ὅταν δὲν τοὺς προσφέρατε τὸν ἄρτον τῆς διδασκαλίας μου, τὸ ζωντανὸ νερὸ τοῦ θεικοῦ μου λόγου. Ὅταν βλέπατε τὴν ἀδικίαν νὰ τοὺς ἐξουθενῶναι, τὴν συκοφαντίαν νὰ τοὺς κηλιδῶναι, τὴν ἀνάγκην νὰ τοὺς πιέζει καὶ ἐσεῖς δὲν ὑψῶνατε φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ συμπαραστάσεως καὶ δὲν σπεύσατε σὲ βοήθειάν τους, ναί, τότε «οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Τὰ παιδάκια τῆς γειτονίας μας, οἱ ἀνήμεροι καὶ παραμελημένοι γέροντες, οἱ ξεχασμένοι χρόνιοι ἀσθενεῖς, οἱ πολύτεκνοι, ὅλοι ὅσοι ἀντιμετωπίζουν προβλήματα οἰκογενειακὰ ἔντονα, δὲν εἶναι νούμερα. Στὰ πρόσωπά τους πρέπει νὰ βλέπουμε τὸν Χριστό. Θὰ περιφρονοῦσαμε ἢ θὰ περνοῦσαμε ἀδιάφοροι μπροστὰ στὸν Χριστό; Κάτι ποὺ ἂν ὅλοι τὸ συνειδητοποιούσαμε θὰ ἄλλαζε ἀθόρυβα τὴ μορφήν τοῦ κόσμου. Μικρὴ εἶναι ἡ συμβολὴ αὐτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ;

Ἀγάπη χωρίς τὸν Θεό!

«Δὲν με ἐνδιαφέρει ὁ Θεός. Με ἐνδιαφέρει ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ προβλήματα του...» Καὶ αὐτὰ λέγονται ἀπὸ τὴν ἀθείστικη σκοπιά, σὰν ὁ Θεὸς νὰ ἀντιστρατεύεται τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ γίνεται ἀνασταλτικὴ τροχοπέδη στὶς ὁμορφες ἐπιδιώξεις του.

Εἶναι μιὰ θέση με μεγάλες διαστάσεις στὶς ἡμέρες μας. Πάνω σ' αὐτὴ στηρίχθηκε ὁ Μαρξισμὸς καὶ τὴν προπαγάνδισε με ὅλα τὰ μέσα. Ὁ Θεὸς σὰν δύναμη ἀλλοτριωτικὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔγινε ἡ σημαία του καὶ κάτω ἀπὸ τὶς πτυχές της ἔδωσε τὶς πιὸ μεγάλες μάχες.

Ὁ Θεὸς δὲν με ἐνδιαφέρει. Μονάχα ὁ ἄνθρωπος! Ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἡ ἀντίθεση; Γιατί αὐτὴ ἡ ὀξεία διάσταση; Ἡ ὁ Θεὸς ἢ ὁ ἄνθρωπος! Κι ἂν πιστεύω στὸν Θεὸ δὲν μπορῶ νὰ πιστεύω καὶ στὸν ἄνθρωπο; Ἄν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸν Θεό, ἂν δηλαδὴ ὁ Θεὸς βρισκεται στὸ κέντρο τῆς ζωῆς μου, δὲν μπορῶ νὰ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸν ἄνθρωπο; Γιατί;

Μήπως ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ προβληματιστοῦμε καὶ διαφορετικὰ καὶ νὰ ἀντιστρέψουμε τὸ ἐρώτημα; Μποροῦμε νὰ ἐνδιαφεροθοῦμε εἰλικρινὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ προβλήματα του χωρὶς τὸν Θεό; Ἡ μήπως ὁ Θεὸς ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρία καὶ τὴ βάση πάνω στὴν ὁποία θὰ θεμελιώσουμε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπη μας στὸν ἄνθρωπο; Μήπως οἱ σχέσεις μας με τοὺς ἀνθρώπους ἐπηρεάζονται βαθιὰ ἀπὸ τὶς σχέσεις μας με τὸν Θεό; Ἀλλοτριώνει, σὲ τελικὴ ἀνάλυση, ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο ἢ τὸν ἐξυψώνει καὶ τοῦ δίνει ἰδιαίτερη ἀξία;

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τί εἶναι αὐτό, ποῦ θὰ με κάνει νὰ ἐνδιαφερωθῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, νὰ τὸν ἀγαπήσω, νὰ σεβαστῶ τὴν προσωπικότητά του, τὰ δικαιώματά του καὶ νὰ ἀγωνισθῶ γι' αὐτά; Τί θὰ με κάνει νὰ μὴν τὸν δῶ σὰν μιὰ ἐκμεταλλεύσιμη οικονομικὴ μονάδα, σὰν ἓνα νούμερο ἀπρόσωπης ἀγέλης, σὰν ἀντίπαλο ἢ σὰν ἐχθρό; Ἡ εἶναι ἄγνωστο, ὅτι γιὰ τὸν ἄνθρωπο στὴν πτωτικὴ του κατάσταση, ὅπως δηλαδὴ τὸν κατάντησε ἡ ἁμαρτία, ἰσχύει συχνὰ τὸ «*ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ λύκος*»;

Τὸν ἄνθρωπο, τὸν συνάνθρωπό μου, θὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ θὰ τὸν σεβαστῶ, μονάχα ἂν πιστεύω στὴν ἀξία ἀνθρώπου. Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀξία δὲν μπορεῖ νὰ πιστεύει ἓνας ὑλιστής, συνεπῆς στὸ ὑλιστικὸ του πιστεύω. Τί ἀξία μπορεῖ νὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀρνεῖται τὴν πνευματικὴ του ὑπόσταση καὶ δὲν εἶναι παρὰ μονάχα ὕλη; Τίποτα περισσότερο δὲν εἶναι ἀπὸ ἓνα ζῶο, ποῦ «κατασκευάζει ἐργαλεῖα», σύμφωνα με τὴ γνωστὴ ὑλιστικὴ θεώρηση τοῦ Μαρξισμοῦ.

Ἀξία ἀποκτίνει ὁ ἄνθρωπος, ὁ κάθε ἄνθρωπος καὶ ὁ πιὸ ἀφανὴς καὶ περιφρονημένος, μονάχα ὅταν τὸν δοῦμε σὰν δημιουργημὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, προικισμένο με ἀθάνατη ψυχὴ. Γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος καὶ θυσιάστηκε γιὰ τὴ σωτηρία του. Αὐτὸ, λοιπόν, τὸ πλάσμα τῆς ἰδιαίτερης εὐνοίας τοῦ Οὐρανοῦ, θὰ περιφρονήσει ὁ ἄνθρωπος; Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἔφθασε στὸ σημεῖο, τῆς ἀσύλληπτης ἀγάπης καὶ τιμῆς νὰ βάλει στὴ θέση τῆ δικῆ του τούς «**ἐλαχίστους ἀδελφούς**». «**Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε**» (Ματθ. κε' 40).

Νὰ γιατί μονάχα ἓνας συνεπῆς Χριστιανός, ποῦ ἀγαπᾷ ἀληθινὰ τὸν Θεό, μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει με ἀνιδιοτέλεια καὶ εἰλικρίνεια καὶ τὸν ἄνθρωπο. Μὰ δὲν ὑπάρχουν καὶ ἄθεοι, ποῦ ἀγαποῦν καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν συνάνθρωπό τους; Κανένας δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ. Ἀλλὰ μιὰ τέτοια ἀγάπη γιὰ τὸν ὑλιστὴ, φανερῶνται ἀσυνέπεια καὶ ἀντίφαση με τὰ ὑλιστικὰ πιστεύω του.

Γιὰ τὸν Χριστιανὸ ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο ἀποτελεῖ ἐσωτερικὴ ἀναγκαιότητα, ἀλλὰ καὶ βασικὴ ἀρχὴ τῆς πίστεως του. Χριστιανός, ποῦ δὲν εἶναι διαποτισμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ποῦ δὲν εἶναι πρόθυμος καὶ νὰ θυσιάσει γιὰ τὸν συνάνθρωπό του, δὲν εἶναι τίποτα. Δὲν εἶναι καν Χριστιανός, ἔστω καὶ ἂν ὁμολογεῖ πίστη στὸν Θεό.

Ἵπερβολικὰ μᾶς φαίνονται αὐτά; Καθόλου. Τὸ πρόβλημα τῆς ἀγάπης μᾶς τὸ θέτει καὶ μᾶς τὸ ξεκαθαρίζει ἰδιαίτερα ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «**Ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐκ ἑώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν; Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ**» (Α' Ἰωάν. δ' 20-21).

Πιὸ ξεκάθαρη διδασκαλία ἀπὸ αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ ὑπάρξει. Κανένας ποτε δὲν ἔδωσε μιὰ τόση βαρύτητα στὸ θέμα τῆς ἀγάπης. Δὲν μπορεῖς νὰ λές, πῶς ἀγαπᾶς τὸν Θεό, ἂν δὲν ἀγαπᾶς τὸν ἀδελφό σου. Ἡ πρώτη ἀπόδειξη, ὅτι ἀγαπᾶς τὸν Θεό, εἶναι ἡ ἔμπρακτε ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπό σου. Ἡ ἀγάπη σου στὸν Θεὸ θὰ ὑλοποιεῖται με τὴν ἀγάπη σου στὸν ἄνθρωπο.

Ἐπομένως ἡ ἀγάπη στὸν Θεὸ ὄχι μονάχα δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ τὴν προϋποθέτει. Γι' αὐτὸ καὶ ὅσοι καταργοῦν τὸν Θεό, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ καταλαβαίνουν, καταργοῦν καὶ τὴν ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο. Ἡ ἀγάπη ποῦ δὲν θεμελιώνεται στὸν Θεὸ αἰωρεῖται στὸ κενό.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 64)

Β. ΦΩΤΙΣΜΕΝΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Ὁ θεραπευμένος εἶναι ὁ ἐκπρόσωπος ὄλων τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἔχουν ἀγαθὴ, καθαρὴ καὶ φωτισμένη συνείδηση. Αὐτὴ ἡ συνείδηση τοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσει τὴν ἀλήθεια, ἀψηφώντας τὶς συνέπειες. Μέσα σ' ἓνα περιβάλλον ἐχθρικό ἀντιτάσσεται στὸ παράνομο θέλημα τῶν ὑποκριτῶν ἀρχόντων, με ἓνα τρόπο ἥρωικό. Με φωνὴ δυνατὴ ὁμολογεῖ: «**Ἐν οἶδα ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω**». Ἀφοῦ πρῶτα ὑποτάχθηκε στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ καὶ πῆγε με πίστη καὶ νίφηκε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, τώρα γίνεται ὁμολογητὴς τῆς ἀλήθειας. Μετὰ ἀπὸ μερικὰ χρόνια ὁ ἀπόστολος Παῦλος μπροστὰ στὸ μέγα Συνέδριο τῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰσραὴλ ὡς ὑπόδικος, διεκήρυξε: «**Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῆ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας**». Ἡ ἀγαθὴ καὶ φωτισμένη συνείδηση εἶναι ἀγαθὸ ἀνεκτίμητο γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

«Ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἔάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με

καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπὼ γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστός ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστός ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρτατοῖ εἰσι! Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτός πρὸς αὐτόν, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἔάν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. ζ' 37-52, ν' 12
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. β' 1-11

εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγγίγερται. Καὶ ἀπήλθεν

ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἰησοῦς δὲ ἔπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν· ὄρθρου δὲ πάλιν παρεγένετο εἰς τὸ ἱερόν, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτόν· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐτούς. Ἄγουσι δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι γυναῖκα ἐπὶ μοιχεῖα κατελιμμένην, καὶ στήσαντες αὐτήν ἐν μέσῳ λέγουσιν αὐτῷ· διδάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατελιπταί ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη· καὶ ἐν τῷ νόμῳ ἡμῶν Μωυσῆς ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθάζειν. Σὺ οὖν τί λέγεις; τοῦτο δὲ εἶπον ἐκπειράζοντες αὐτόν, ἵνα σχῶσι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν. Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶντες αὐτόν, ἀνέκυψε καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ' αὐτήν. Καὶ πάλιν κάτω κύψας ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν. Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἷς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κατελείφθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ οὔσα. Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ποῦ εἰσιν; Οὐδεὶς σε κατέκρινεν; Ἡ δὲ εἶπεν· οὐδεὶς Κύριε. Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω· πορεύου καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν μηκέτι ἀμάρτανε. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΩΡΕΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Τοῦτο εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν».

Κάποιες ιδιαίτερα σημαντικές διαπιστώσεις προκύπτουν ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς παραπάνω περικοπῆς. Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας διδάσκει τοὺς παρευρισκομένους. Ἀρχίζει νὰ τοὺς προετοιμάζει γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο παραλληλίζει μὲ τὸ ζωντανό, τὸ τρεχούμενο νερό. Στὴ συνέχεια βλέπουμε τὴν δυσκολία κατανοήσεως τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Αὐτὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία διαφόρων ἐντυπώσεων σχετικὰ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου «**Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν**» (Ἰω. ζ' 43). Ἄλλωστε ἀκόμα καὶ στοὺς μαθητὲς καὶ ἀποστόλους συναντᾶμε πολλὰς φορὲς τὴν ἀδυναμία κατανόησεως σὲ βάθος τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Σὺνὰ μὲνον στὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων.

A. Η ΕΧΘΡΑ ΤΩΝ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ

Υπάρχει ὁμοια καὶ ἡ ἄλλη πλευρά. Αὐτῆ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ νόμου οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ παγιδέψουν τὸν Ἰησοῦ. Μὲ πονηρὸ τρόπο παρακολουθοῦν τὴς κινήσεις Του, σκεπτόμενοι πῶς θὰ τὸν ἐκθέσουν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ βλέπουμε συχνὰ νὰ προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν Νόμο ὡς τεκμήριο ἐναντίον Του. Στὰ χέρια τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν Φαρισαίων ὁ Νόμος ἀποτελεῖ ἓνα ὄπλο, τὸ ὁποῖο ἐνίοτε χρησιμοποιεῖται καὶ ἐναντία στὸν ἄνθρωπο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ νυκτερινὸς μαθητὴς Νικόδημος τοὺς θέτει τὸ ἐρώτημα. Μήπως τελικὰ ὁ Νόμος μας (μὲ τὸν τρόπο πού τὸν χειρίζεστε), ἀδικεῖ καὶ ὑποβαθμίζει τὸν ἄλλον πρὶν κἂν τὸν ἀκούσει;

Ἡ στρατηγικὴ τοὺς φτάνει στὸ ἀποκορύφωμά της ὅταν φέρνουν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε συλληφθεῖ ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ μοιχεύει. Γεγονὸς πού ἐπέφερε βαρὴα ποινὴ σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο. Εἶναι μιὰ προσπάθειά τους

νὰ πιάσουν καὶ τὸν Ἰησοῦ ἀπροετοίμαστο ὥστε νὰ πεῖ κάτι λανθασμένο καὶ νὰ καταφέρουν νὰ τοῦ προσάψουν διάφορες κατηγορίες. Ἐνώπιον ὅλων καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ὁ Κύριος ὅμως ἀπαντᾷ μὲ ἔξυπνο καὶ ἀφοπλιστικὸ τρόπο. Ὡς δάσκαλος ὁ ὁποῖος φέρει τὴν ἀνωθεν σοφία, αὐτὴ πού ὑπερέχει ἀπὸ καθεὶ τὸ ἀνθρώπινο. Ἀντιστρέφει τὸ ἐρώτημα τὸ ὁποῖο τοῦ ἀπευθύνουν, πρὸς τὸν κάθε παρευρισκόμενο. Νομίζετε πῶς ἐσεῖς ἔχετε ἠθικὴ ἀνωτερότητα ἐναντι τῶν ἄλλων; Πῶς ὁ Νόμος ἐλέγχει μόνο αὐτὴ τὴν γυναῖκα καὶ μὲ ἐσᾶς δὲν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα; Ποιὸς ἄραγε θὰ μπορούσε νὰ πεῖ πῶς δὲν ἔχει παραβεῖ καμιά ἐκ τῶν ἀναριθμίων διατάξεων τοῦ Νόμου; Φυσικὰ κανεῖς. Αὐτὸ ὁδηγεῖ καὶ στὴν φυγὴ τοῦ ὄχλου εἰς καθ' εἷς ἀπὸ τὸ σημεῖο μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

B. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Καὶ μένει ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν μοιχαλίδα γυναῖκα ἐν τῷ μέσῳ. Καὶ δὲν τὴν κατακρίνει. Ὅχι γιατί δὲν ἀμάρτησε, αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι κάτι τὸ δεδομένο μὲ βάση τὸ κείμενο. Ἀλλὰ διότι ἐκ φύσεως βλέπει τὴν ἀλήθεια μέσα σὲ κάθε δημιουργημά του. Γνωρίζει πῶς καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ μπορεῖ νὰ θεραπευθεῖ ἂν τὸ θελήσει. «Παλευεῖ» γιὰ νὰ φέρει στὸ φῶς κάθε πλάσμα του, κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά. Νὰ τὸν ὁδηγήσει ἀπὸ τὸ χέρι δηλαδὴ, πρὸς τὴν φυσικὴ του κατάσταση. Μακριὰ ἀπὸ τὸ κακό. Μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία κάθε φύσεως. Ἀλλὰ ἀντίθετα, κοντὰ στὴν ἀλήθεια, κοντὰ δηλαδὴ στὸ πρόσωπό Του, κοντὰ στὸ φῶς τῆς ζωῆς. Καὶ γνωρίζει ὅτι μπορούμε νὰ τὸ κάνουμε.

«**Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς**» (Ἰω. ν' 12).

(Συνέχεια στὴ σελ. 70)

«Ἴδὼν τοὺς ὄχλους ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἔρριμμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα. Τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἔργαται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλλῃ ἔργατας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ. Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα· πρῶτος Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος καὶ Ἄνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Φίλιπ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ
Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΑΓ. ΠΑΝΤΩΝ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μαθ. θ΄ 36, ι΄ 1-8
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2

πος καὶ Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου καὶ Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος, Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ὁ καὶ παραδούς αὐτόν. Τούτους τοὺς δώδεκα ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς παραγγέλλας αὐτοῖς λέγων· εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δὲ κηρῦσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἄσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε».

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

«Πρῶτος Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος... καὶ (τελευταῖος) Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης».

Τὴν σύναξη τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ γιορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου ἀναφέρεται στοὺς δώδεκα μαθητὲς τοῦ Κυρίου μας. Στὸν κατάλογο τῶν ὀνομάτων πρῶτος εἶναι ὁ Σίμων, ὁ ὀνομαζόμενος Πέτρος. **«Ὅταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρέας τὸν ἔφερε κοντὰ στὸ Χριστὸ γιὰ νὰ τὸν γνωρίσει, τότε ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τὸν κοίταξε μὲ βλέμμα βαθὺ καὶ στοργικὸ τοῦ εἶπε: Ἐσὺ εἶσαι ὁ Σίμων, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωάν. Ἐσὺ θὰ ὀνομασθεῖς Κηφᾶς, ὄνομα ποὺ ἐρμηνεύεται στὴν ἑλληνικὴ Πέτρος»** (Ἰωάν. α΄ 43). Μετὰ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου, ἀκολουθεῖ **«ὁ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ»**. Στὴ συνέχεια ἔχουμε τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων Ἀποστόλων καὶ τελευταῖο τὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη, ὁ ὁποῖος καὶ παρέδωσε τὸν Κύριο στοὺς σταυρωτὲς του. Ἄς μελετήσουμε τὸ θετικὸ παράδειγμα τοῦ Πέτρου καὶ τὸ ἀρνητικὸ τοῦ Ἰούδα.

Α. «ΣΙΜΩΝ Ο ΛΕΓΟΜΕΝΟΣ ΠΕΤΡΟΣ»

Ἦταν φλογερὸς μαθητὴς. Ὁρμητικὸς ἐκ χαρακτῆρος. Μέσα στὸ σπῆθος του κτυποῦσε μιὰ μεγάλη καρδιά. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν ψαρᾶς. Πατρίδα του ἡ Βηθσαιδὰ τῆς Γαλιλαίας, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴ λίμνη Γεννησαρὲτ τῆς Παλαιστίνης. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦταν: ἡ ἀπλότητα, ἡ ἀγνότητα, ἡ μεγάλῃ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ ἡ εἰλικρινεὶα στὶς προθέσεις καὶ τὶς ἐνέργειές του. Ἡ ὑπακοή του καὶ ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸ Διδάσκαλο παρουσιάζουν κάτι τὸ πολὺ γνήσιο καὶ ὀρμητικὸ. Μᾶς τὸ δείχνει μεταξὺ ἄλλων τὸ περιστατικὸ τῆς θαυμαστῆς ἀλιείας. Μετὰ τὴν ὁμιλία τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆ βάρκα τοῦ Πέτρου, τοῦ δίνει ἐντολὴ νὰ πᾶνε νὰ ψαρέψουν μέρα μεσημέρι. Τότε τοῦ λέει ὁ Πέτρος, ποὺ ἦταν ἔμπειρος ψαρᾶς καὶ γνώριζε καλά, ὅτι δὲν ψαρεύουν τὸ μεσημέρι, ἀλλὰ τὸ βράδυ: Κύριε ὅλη τὴ νύχτα κοπιάσαμε νὰ ψαρεύουμε καὶ δὲν πιάσαμε τίποτα. Μὰ ἀφοῦ τὸ λὲς Ἐσὺ, θὰ ριζῶ πάλι τὰ δίχτυα στὴ θάλασσα. Καὶ ἡ ὑπακοή του, ἔφερε μέσα στὰ δίχτυα ἄφθονα ψάρια. Ἀλλὰ καὶ ἓνα ἄλλο περιστατικὸ, τὴ νύχτα ἐκείνη ποὺ συνέλαβαν τὸν Κύριο οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ ὑπρέτες τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, δείχνει τὴν ὀρμητικὴ ἀγάπη του νὰ ὑπερασπιστεῖ τὸν Διδάσκαλό του. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπιασαν τὸν Χριστό, ὁ Πέτρος τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ κόβει τὸ αὐτὸ τοῦ ὑπηρέτη ποὺ τὸν

ἔλεγαν Μάλκο. Βέβαια τὸν ἀρνήθηκε κατόπιν τρεῖς φορὲς μὲ ὄρκο, ἐξ συναρπαγῆς μέσα στὴν παραζάλη του. Ἀλλὰ μετὰ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ... **«ἐκλαυσε πικρῶς»**. Τί ἦταν τὰ δάκρυα ἐκεῖνα παρὰ ἔκφραση μετανοίας καὶ ἀληθινῆς ἀγάπης!

Ἀλλὰ τὴ μεγάλη καὶ εἰλικρινὴ ἀγάπη τοῦ Πέτρου πρὸς τὸν Κύριό του τὴν βλέπουμε ἀνάγλυφον καὶ στὴν τριπλὴ ἐρώτηση τοῦ Κυρίου μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του πρὸς τὸν Πέτρο: **«Ἀγαπᾶς με;»** Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Πέτρου: **«Κύριε σὺ πάντα οἶδας, σὺ γινώσκεις ὅτι φιλω σε»**.

Β. ΙΟΥΔΑΣ Ο ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κύριος διέκρινε στὸν Ἰούδα τὰ ἀναγκαῖα προσόντα γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀποστόλου. Καὶ ὁ Ἰούδας ἀνταποκρίθηκε στὸ προσκλητήριό τοῦ Θεανθρώπου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τιμητικὸ διακόνημα, νὰ κρατᾶει τὸ ταμεῖο τῶν δώδεκα μαθητῶν. Ἀλλὰ εἶχε ἓνα κρυφὸ πάθος, τὴ φιλαργυρία. Ἡ φιλαργυρία του, γέννησε τὴν κλοπὴ. Ἄρχισε νὰ κλέβει χρήματα ἀπὸ τὸ κοινὸ ταμεῖο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὰ λεφτὰ τὸν ἔκανε καὶ ὑποκριτὴ. Ἡ ὑποκρισία του φάνηκε στὴν περίπτωσιν τῆς ἀμαρτωλῆς γυναίκας, ποὺ ἔπλυνε μὲ πανάκριβο μύρο τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Φόρεσε τὴ μάσκα τῆς φιλανθρωπίας, αὐτὸς ποὺ ἤθελε νὰ πουλήσει τὸν ἀτίμητο. Ἡ ὑποκρισία του φάνηκε καὶ στὴν περίπτωσιν τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ὅπου ἔκανε ὅτι ἀγνοεῖ τάχα, ποιὸς εἶναι ὁ προδότης καὶ ρώτησε τὸν Χριστό! **«Μήτι ἐγὼ εἶμι, Κύριε;»** (Μαθ. κς΄ 25). Ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ὑποκρισία τὸν ὀδήγησαν στὴν πώρωση καὶ τὴν ἀναισθησία. Ἐτοῖς ἡ ἀσυνειδησία τοῦ Ἰούδα ἔφθασε στὸ ἀποκορύφωμά της νὰ πουλήσει τὸν Διδάσκαλό γιὰ 30 ἀργύρια. Διέπραξε τὸ πιὸ φοβερὸ ἔγκλημα, ποὺ παρέδωσε τὸν Χριστό, γιὰ νὰ παραδώσει καὶ τὸν ἑαυτό του στὴν ἀγχόνη. **«Καὶ ἀπελθὼν ἀπήγατο»** (Μαθ. κς΄ 5).

Ὁ εἰλικρινὴς Πέτρος ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Ἀλλὰ μετάνοισε ἀληθινὰ καὶ μὲ τὰ πικρὰ δάκρυά του ξέπλυσε τὴν ἀρνησί του... Ὁ Ἰούδας δὲν μετανόησε. Ἦταν φιλάργυρος, ὑποκριτὴς, κλέφτης, ἀνελικρινὴς καὶ δόλιος. Μάθημα εἰλικρινείας μᾶς δίνουν καὶ οἱ δύο. Ὁ Ἰούδας ἀρνητικὰ. Ὁ Πέτρος θετικὰ. Καὶ μᾶς διδάσκουν πὼς μόνο μὲ τὴν εἰλικρινὴ μετάνοια θὰ βροῦμε τὴ σωτηρία μας.

ΑΓΑΠΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΙ ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΚΡΗ

Ποθοῦμε οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς ἀγαποῦν, νὰ μᾶς τιμοῦν, νὰ μᾶς θαυμάζουν, καὶ περισσότερο νὰ ἐκφράζουν μεταξὺ τους αὐτὸ τὸ θαυμασμό. Κολακευόμαστε ὅταν μᾶς μιλοῦν γιὰ τὰ προσόντα μας, τὶς ἀρετές μας, τὴν πιθανὴ καλοσύνη μας. Εὐχαριστιόμαστε ὅταν μᾶς συγχαίρουν γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὴ ζωὴ, γιὰ τὶς σπουδές μας ἢ τὴν ἱκανότητά μας στὸ ἐμπόριο.

Πόσο ὁμως ἀλλάζει ἡ ἐσωτερικὴ μας ψυχικὴ διάθεση, πόσο ἀναστατωνόμαστε, εἴτε τὸ δεῖχνουμε πάντα εἴτε ὄχι, ὅταν ὁ φίλος μας ἢ οἱ γονεῖς μας ἢ οἱ συγγενεῖς μας, τολμήσουν νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτήρα μας, τὴν συμπεριφορά μας στὸ σπίτι, τὴν διαγωγή μας στὴν κοινωνία. Ἀρκεῖ νὰ μᾶς μιλήσουν γιὰ τὰ ἐλαττώματά μας, νὰ μᾶς ποῦν: «θυμώνεις πολὺ», «τί λόγια εἶναι αὐτά ποὺ λές», «γιατί συμπεριφέρεσαι ἔτσι ἀγρία στὸ σπίτι σου», «γιατί ἀδικεῖς τὸν συνάδελφό σου». Ἀγριεύουμε, προσπαθοῦμε νὰ δικαιολογηθοῦμε ἢ, καὶ τὸ πιὸ τρομερό, ἀντεπιτιθέμεθα στὸν συνομιλητὴ μας.

Λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ἐφαρμόζουν τὸ σοφὸ ἑλληνικὸ γνωμικὸ: «Φίλει τὴν ἀλήθειαν κἂν πικρὰ ἦ». Λίγοι ἀγαποῦν βαθειὰ νὰ ἀκοῦνε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν χαρακτήρα τους, τὴ συμπεριφορά τους, ἔστω κι ἂν εἶναι πικρὴ. Καὶ εἶναι πικρὴ ἢ ἀλήθεια, ποὺ μᾶς μιλάει γιὰ τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀδυναμίες μας. Ὁ ἐσωτερικὸς μας ἄνθρωπος ἀναστατώνεται. Ὁ ἐγωισμὸς μας θίγεται. Ταπεινωνόμαστε στὰ μάτια τοῦ ἄλλου. Νομίζουμε πολλὰς φορὲς ὅτι μᾶς περιφρονεῖ, μᾶς ὑποτιμᾷ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι κάποτε κι αὐτὸ συμβαίνει.

Πάντως ἐμεῖς, εἴτε ἔτσι γίνεται, εἴτε μὲ ἀγνὴ πρόθεση, μπορούμε νὰ ὠφεληθοῦμε, ὅταν δεχθοῦμε τὴν ἀλήθεια. Μπορεῖ νὰ εἶναι πικρὴ, σκληρὴ γιὰ τὸν ἐγωισμὸ μας, νὰ μᾶς λυπεῖ ἐσωτερικά. Καὶ τὸ φάρμακο εἶναι πικρὸ στὴ γεύση, τόσο εὐεργητικὸ ὅμως στὸν ὄργανισμό.

Μιὰ ξένη παροιμία λέει: «Οἱ ἀλήθειες ποὺ δὲν μᾶς ἀρέσει ν' ἀκοῦμε, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ θὰ μᾶς συνέφερε περισσότερο νὰ γνωρίζουμε».

Ἡ πικρὴ ἀλήθεια, συχνά, μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει στὴν αὐτογνωσία μας. Δύσκολο εἶναι μόνον μας νὰ γνωρίσουμε τὸν ἑαυτὸ μας, νὰ ἐπισημάνουμε τὶς ἐλλείψεις μας, τὰ ἐλαττώματά μας. Πολλὰς φορὲς δὲν τὰ παρατηροῦμε κἂν ἢ εὐκόλα τὰ ἀντιπαρέρχομαστε καλύπτοντάς τα μὲ διάφορες δικαιολογίες.

Ποιὸς δὲν τὸ γνωρίζει; Ὁ καθένας μας, γράφει ὁ ἀρχαῖος σοφός, φέρνει μαζί του δύο σάκκους. Ὁ ἕνας ποὺ εἶναι ριγμένος μπροστά μας, εἶναι γεμάτος ἀπὸ τὶς ἐλλείψεις καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Ὁ δεύτερος ποὺ βρίσκεται πίσω μας, περιέχει τὰ δικά μας ἐλαττώματα. Γι' αὐτὸ ὁ καθένας μας βλέπει πολὺ καθαρά τὶς ἐλλείψεις καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, ἐνῶ τὰ δικά του καθόλου δὲν τὰ παρατηρεῖ.

Καὶ ὁμως, πόσο θὰ ὠφελοῦμαστε ἐὰν βλέπαμε μόνον μας ἢ δεχοίμαστε τὶς παρατηρήσεις τῶν ἄλλων καὶ σημειώναμε προσεκτικὰ τὶς ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίες μας! Γιατί ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ξέρει σὲ τί ὑστερεῖ, μπορεῖ νὰ διορθώσει τὸν χαρακτήρα του, νὰ καταπολεμήσει τὸν θυμὸ του, νὰ γίνεῖ πιὸ πράος, εἰρήνη νὰ σκορπίσει στὸ σπιτικό του, τὴ δικαιοσύνη νὰ καλλιεργήσει στὸ περιβάλλον του.

Γι' αὐτὸ πραγματικὰ «σοφός» εἶναι, ὅπως

τονίζει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἐκεῖνος ποὺ δέχεται παρατηρήσεις, ποὺ ἀγαπάει τὸν ἑλεγχό. **«Ἐλεγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῶ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται».**

Ξέρετε τὸν μῦθο τοῦ κούκου. Κάποιο πουλὶ τοῦ λέει:

—Ξέρεις τί λέει ὁ κόσμος γιὰ σένα; Λένε ὅτι βάζεις τὰ αὐγά σου στὶς φωλιές τῶν ἄλλων πουλιῶν καὶ οἱ ἄλλοι σοῦ μεγαλώνουν τὰ μικρά. Εἶναι ἀλήθεια;

—Ἐλα τώρα, ἀπαντᾷ ὁ κούκος θυμωμένος. Πῶς μπορεῖς στὴν ἡλικία σου νὰ ἀκοῦς αὐτὲς τὶς ἀνοησίες;

—Ἀλλά, συνεχίζει τὸ ἄλλο πουλί, πῶς γίνεται καὶ ὁ κόσμος ὅλος νὰ σὲ θεωρεῖ γιὰ μάγο; Λένε πῶς μπορεῖς νὰ προφητέψεις πόσες μέρες ζωῆς μένουν στὸν καθένα. Εἶναι ἀλήθεια;

—Παραξενεύομαι, ἀπάντησε ὁ κούκος, πῶς καὶ μὲ ρωτᾷς ἀκόμα. Ξέρεις καλὰ πῶς ἡ κοινὴ γνώμη λέει πάντα τὴν ἀλήθεια.

Ὅταν μᾶς ἐπαινοῦν, λένε πάντα τὴν ἀλήθεια, ὅταν παρατηροῦν τὰ σφάλματά μας, θυμώνουμε κι ἀνάβουμε.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 68)

Ἐλάτε κοντὰ σὲ μένα, μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος. Ἀφῆστε πίσω σας καθετὶ ποὺ σᾶς τραβάει μακριὰ μου. Ἐλάτε λοιπὸν νὰ γίνετε φίλοι καὶ μαθητές μου. Ἄς ὑπακούσουμε λοιπὸν τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου. Ἄς κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὴν μεταστροφὴ ποὺ χρειάζεται στὴ ζωὴ μας, ὥστε νὰ ζοῦμε διαρκῶς τὴν παρουσία Του. Νὰ βιώνουμε κάθε στιγμὴ τὴν ἀλήθεια τοῦ προσώπου Του. Τότε καθετὶ ποὺ μας ἐμποδίζει θὰ ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ ἀπομακρύνεται. Μὲ ὑπομονὴ καὶ μὲ ἀγῶνα ἂς προσπαθήσουμε νὰ πλησιάσουμε καὶ νὰ γνωρίζουμε αὐτὸν ποὺ εἶναι τὸ φῶς καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μας.

ZOH Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Ἄργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Καρύτση 14, (4ος ὁροφος) 105 61 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331 (Καθημερινές 8:00 - 14:00), FAX: 210 64 63 606.

e-mail: athenszoh@gmail.com

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Καρύτση 14, 105 61 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

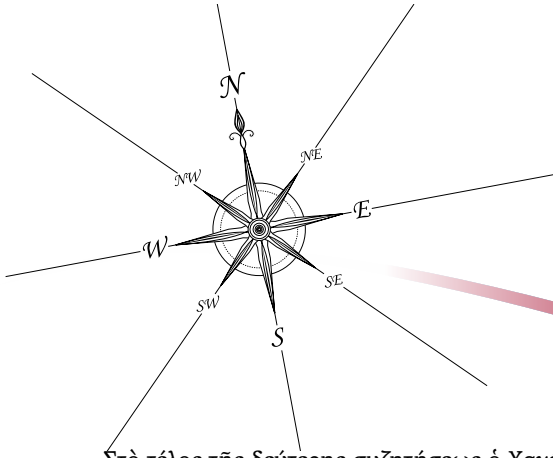
Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐσωτερικοῦ (10 €)
μπορεῖ νὰ γίνεῖ μὲ τοὺς ἑξῆς τρόπους:

- Μὲ κατάθεση στὴν Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, στὸν λογαριασμὸ ποὺ διατηρεῖ ἡ Ἀδελφότης ὑπ' ἀριθμ.: **132/296000-13 (IBAN: GR1501101320000013229600013)**, δικαιούχος: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH». Στὴν αἰτιολογία νὰ ζητᾶτε νὰ σημειώνεται ρητῶς τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ συνδρομητῆ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ περιοδικοῦ (ZOH)
- Στὰ βιβλιοπωλεῖα «ZOH» (Καρύτση 14, Ἀθήνα καὶ Ἀγ. Σοφίας 41, Θεσσαλονίκη) καὶ συνεργαζόμενα βιβλιοπωλεῖα
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ἔντυπο ταχυπληρωμῆς ποὺ συναποστέλλεται ἀνὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα γιὰ ὄσους ἔχουν ὀφειλὴ
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ (Καρύτση 14, 105 61 Ἀθήνα). Προβλέπεται ἐπιβάρυνση μὲ ταχυδρομικὰ τέλη
- Σὲ κατὰ τόπους συνεργάτες καὶ ἀντιπροσώπους, οἱ ὅποιοι θὰ κόβουν σχετικὲς ἀποδείξεις.

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐξωτερικοῦ (25 €) / Κύπρου (15 €)
μπορεῖ νὰ γίνεῖ μόνον μὲ κατάθεση στὴν τράπεζα:

IBAN: GR1501101320000013229600013

BIC/Swift Code: ETHNGRAA

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΓ.ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΙΟΣ

(827 - 869, 815 - 885)

6

Στο τέλος τῆς δευτέρας συζητήσεως ὁ Χαγάνος καὶ οἱ εὐγενεῖς εἶπαν: «Ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλεν ἐδῶ διὰ τὴν οἰκοδομὴν μας διδαχθεὶς δι' Αὐτοῦ ἐξ ὅλων τῶν βιβλίων, ἐξηγήσῃς ὅλα τὰ ζητήματα μὲ τὴν σειρὰν τῶν, μᾶς ἐχόριασαι ὅλους μὲ τὰ μελίρρυτα λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Εἴμεθα ἀγράμματοι, ἀλλὰ πιστεύομεν, ὅτι προέρχεσαι ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ ἂν θέλεις ν' ἀναπαύσῃς τὰς ψυχὰς μας, νὰ μᾶς δώσῃς μὲ παραβολὰς ὅλας τὰς ἐξηγήσεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας θὰ σοῦ θέσωμεν».

Κατόπιν χωρίσθησαν γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν. Τὴν ἐπομένην ἔγινε ἡ τρίτη καὶ τελευταία συνάντησις. Ζητοῦν νὰ τοὺς ἀποδείξῃ μὲ παραβολὰς καὶ ἐπιχειρήματα, ποῖα εἶναι ἡ καλύτερη πίστις ἀπ' ὅλες. Ὁ φλογερὸς Ἱεραπόστολος μὲ πειστικότητα καὶ θερμὴν τοὺς δείχνει τὸ ἀνυπέβλητο μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Τοὺς λέει γιὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρα, τοὺς ἀναπτύσσει τὰ κύρια σημεῖα τῆς θείας διδασκαλίας Του, τοὺς τονίζει ὅτι θεμέλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ὁ σταυρικός του θάνατος καὶ ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις Του καὶ τοὺς ζητεῖ νὰ βαδίσουν στὰ ἴχνη Του.

Συγχρόνως προσπαθεῖ νὰ τοὺς προφυλάξῃ κι ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, ποὺ ἀπλωνόταν στὰ μέρη ἐκεῖνα. Τοὺς τονίζει πῶς ὁ Μωάμεθ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ προφήτης. Ἀκόμα ἡ διδασκαλία του εἶναι πολὺ γήινη καὶ δὲν ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τὴν ἀρετήν.

Στο τέλος τῆς συζητήσεως ὁ πρῶτος σύμβουλος τοῦ Χαγάνου ἀναγνώρισε τὴν νίκην τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἀπευθυνόμενος στοὺς παριστάμενους εἶπε: Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὁ ξένος μας νίκησε τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν Ἰουδαίων... Ὅπως ὁ Θεὸς ἔδωσε εἰς τὸν Χριστιανὸν Αὐτοκράτορα τὴν ἐξουσίαν ἐφ' ὅλων τῶν λαῶν καὶ τὴν μεγαλύτερην σοφίαν, ἔτσι ἔδωσε εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν πίστιν ποὺ καὶ χωρὶς αὐτὴν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῆσιν εἰς τὴν αἰώνια ζωὴ. Δόξα τῷ Θεῷ εἰς αἰῶνας αἰώνων !

Οἱ παριστάμενοι ἀπάντησαν: Γένοιτο! Γένοιτο! Ὁ Κωνσταντίνος ἀπάντησε: Ἀδελφοί, πατέρες, φίλοι καὶ τέκνα ! Ὁ Θεὸς σὰς ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀντιληφθεῖτε τὴν ἀλήθειαν, καθὼς καὶ τὴν ὀρθὴν ἀπάντησιν. Ἄν ὑπάρχει κανεὶς διαφορῶν, ἄς ἔλθῃ νὰ μᾶς μεταπεισῇ ἢ ἄς πεισθεῖ ὁ ἴδιος. Ὅποιος συμφωνεῖ μὲ τὰ διδάγματα αὐτά, ἄς βαπτισθεῖ εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὅποιος δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ βαπτισθεῖ ἢ ἁμαρτία αὐτοῦ ἄς εἶναι μακρὰν ἐμοῦ, οὗτος θὰ δεῖ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ὅποτε ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν θὰ καθίσει νὰ κρίνῃ πάντα τὰ ἔθνη ὡς Θεός.

Οἱ Χάζαροι ἀποκρίθησαν: Δὲν εἴμασθε ἐχθροὶ αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃ, ὅποιος μπορεῖ, θὰ βαπτισθεῖ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του...

Ἔτσι ἔληξε καὶ ἡ τελευταία αὐτῆς συζήτησις. Τὴ χαρὰ ὅμως ἀπὸ τὴς συζητήσεις, διαδέχθηκε στὶς καρδιὰς τῶν Ἱεραποστόλων μας κάποια πικρία, ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα τῆς συγκομιδῆς τῶν κόπων. Συχνὰ καὶ στὴ ζωὴ τῶν «ἐργατῶν» τοῦ Εὐαγγελίου ἔρχονται ὥρες δύσκολες, ποὺ βλέπουν φτωχὴ τὴν καρποφορίαν, ὅπως συνέβη καὶ τώρα, ποὺ ζήτησαν καὶ βαπτίσθησαν μόνο διακόσιοι ἄνθρωποι, καὶ οἱ περισσότεροι

ἀπὸ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν εἰδωλολατρῶν. Πολλοὶ λίγοι Ἰουδαῖοι προσῆλθαν στὸ Χριστιανισμὸν. Θαύμασαν, ἐνοιώσαν πῶς ὅσα ἄκουσαν ἦσαν ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν ἔκαναν καὶ τὸ τελικὸ βῆμα. Κι αὐτὸς ὁ Χαγάνος, ἂν καὶ εἶπε ὅτι θὰ βαπτισθεῖ, δὲν τὸ ἔκανε. Ἐμείνε στὸν Ἰουδαϊσμὸν.

Σὲ λίγο καιρὸν, ὅταν πιά πείσθησαν πῶς ἡ ἀποστολή τους εἶχε τελειώσει, ἐτοιμάσθησαν νὰ φύγουν. Ὁ Χαγάνος τοὺς προσέφερε δῶρα πλούσια. Μὰ δὲν τὰ δέχθησαν. Ζήτησαν ἄλλου εἶδους δῶρα. Ζήτησαν νὰ ἐλευθερώσῃ Βυζαντινοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ εἶχαν πιάσει σὲ ἐπιδρομὰς. Αὐτὸ κι ἔγινε. Ἔδωσε διαταγὴν καὶ ἔβγαλαν διακόσιους αἰχμαλώτους ἀπὸ τὴς φυλακὰς καὶ τὰ κάτεργα. Πανηγύρι ἔγινε ὅταν συναντήθησαν οἱ πρῶτοι αἰχμάλωτοι μὲ τοὺς ἐλευθερωτὰς τους. Μὲ σεβασμὸν καὶ ἀπειρὴν εὐγνωμοσύνην φιλοῦσαν τὰ χέρια τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Μεθοδίου. Ἄν αὐτοὶ δὲν εἶχαν φθάσει ὡς τὸν μακρυνὸν Καύκασον, τοῦτο θὰ παρέδιδαν καὶ τὴν τελευταία τοὺς πνοὴν στὰ ὑγρὰ κελιά.

Τὴν ἐπομένην ξεκίνησαν ὅλοι μαζὶ νὰ γυρίσουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μέρους ταξίδευσαν, ἐρημιὰς καὶ βουνὰ διέσχισαν. Κάπου βρῆκαν νερό, ποὺ τόσο ἀποζητοῦσαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ πιοῦν γιὰτὶ ἦταν πικρὸν. Προσευχήθησαν θερμὰ καὶ κατόπιν ὁ Κωνσταντίνος λέει στὸν Μεθόδιο: Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μετέτρεψε τὸ πικρὸ ὕδωρ εἰς γλυκὴν χάριν τῶν Ἑβραίων, θὰ βρεῖ καὶ δι' ἡμᾶς παρηγορίαν.

Πράγματι ὅταν ξανάσκυψαν νὰ πιοῦν τὸ βρῆκεν γλυκὸν καὶ δροσερὸν καὶ δόξασαν τὸν Θεόν.

Σὲ λίγο, περνώντας πάλιν ἀπὸ τὴν Χερσῶνα, ποὺ κατοικοῦσαν καὶ οἱ ἡμιαυτόνομοι Ἄλανοι, τοὺς μίλησαν γιὰ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ προσπάθησαν νὰ τοὺς ξεριζώσουν ἔθιμα εἰδωλολατρικά. Κάποιο ἱερὸν γι' αὐτοὺς δένδρον, νόμιζαν, πῶς τοὺς ἔφερνε τὴν βροχήν. Πίστευαν πῶς ὅποιος θὰ τολμήσει νὰ τὸ καταστρέψῃ αὐτὸς μὲν θὰ θανατωνόταν, αὐτοὶ δὲ δὲν θὰ ἔβλεπαν πιά βροχήν. Ὁ Κωνσταντίνος τοὺς ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς ζήτησε ν' ἀρνηθοῦν τὴν πίστιν εἰς τὰ κτίσματα καὶ μόνον εἰς τὸν Δημιουργὸν νὰ ἔχουν τὴν ἐμπιστοσύνην τους. Καὶ τότε τοὺς κάλεσε νὰ κάνουν κάτι μεγάλο: νὰ κάψουν τὸ δένδρον! Ἦταν τόση ἡ πειθὴ τῶν λόγων του, τόση ἡ φλόγα τῆς ψυχῆς του, ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τοὺς καὶ κατόπιν ὅλοι οἱ κάτοικοι πέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Ἱεραπόστολον, ἀσπασθησαν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ γύρισαν εἰς τὴν ἐπίστασίν τους. Ὁ Κωνσταντίνος, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του, μοίρασε σ' ὅλους λευκὰ κερὰ καὶ παίρνοντας τὸ τσεκούρι κατάφερε 33 κτυπήματα εἰς τὸ δένδρον καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὸ ἀποκόψουν τελείως καὶ νὰ τὸ κάψουν. Ἔτσι κι ἔκαναν. Κατόπιν, γεμᾶτοι δέος καὶ ἱερὸν φόβον γύρισαν εἰς τὰς καλύβες τους.

Οἱ Ἱεραπόστολοι ἀποσύρθησαν κι αὐτοὶ εἰς τὰ φτωχικὰ τους καταλύματα, γονάτισαν καὶ θερμὰ προσευχήθησαν. Καὶ ὅπως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Προφήτη Ἡλία, ἔτσι καὶ τώρα ὁ Θεὸς τὴν νύκταν ἐκεῖνην ἔστειλε εὐεργετικὴν βροχήν κι ὅλοι δόξασαν τὸ ὄνομα Του.

(Συνεχίζεται)

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΥΠΟ ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑΣ

Για να είμαστε ειλικρινείς, ή Όλυμπιακή έκεχειρία δεν ήταν ποτέ κάτι το εύκολο και δεδομένο. Ακόμη και ή Αρχαιότητα, την οποία κάποτε εξιδανικεύουμε, είδε έντονη σύγκρουση όχι απλώς κατά τη διάρκεια των Όλυμπιακών Αγώνων, αλλά στην ίδια την αρχαία Όλυμπια κατά την τέλεση των αγώνων, μπροστά στους αποσβολωμένους θεατές, το 364 π.Χ., με αντιπάλους τους Ήλειους και τους Άχαιούς από τη μία πλευρά, και τους Άρκάδες και τους Άργείους από την άλλη. Πάντως, παρά τις εξαιρέσεις, ή Αρχαιότητα γέννησε και κράτησε ψηλά τον θεσμό της Όλυμπιακής έκεχειρίας, της αναστολής δηλαδή όλων των έχθροπραξιών κατά τη διάρκεια της τέλεσης των Αγώνων. Μόνο θλίψη μπορεί να γεννάει ή σύγκριση με τους Όλυμπιακούς Αγώνες που θα διεξαχθούν φέτος, το καλοκαίρι του 2024, στο Παρίσι, όχι βέβαια σε ένα σκηνικό Όλυμπιακής έκεχειρίας, αλλά σε ένα εξαιρετικά ταραγμένο διεθνές περιβάλλον, στο οποίο ξεχωρίζουν οί πόλεμοι στην Ουκρανία και τη Γάζα, και το ακόμα χειρότερο, περισσότερο παρά ποτέ υπό το φάσμα της τρομοκρατικής απειλής. Και σαν να μην έφθανε αυτό, υπάρχουν και έντελως νέες προκλήσεις, που άφορούν την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο, με τον επικεφαλής της γαλλικής υπηρεσίας για την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο (ANSSI) να παραδέχεται: «Δεν μπορούμε να αποτρέψουμε όλες τις επιθέσεις, δεν θα υπάρξουν Αγώνες χωρίς επιθέσεις, αλλά πρέπει να περιορίσουμε τις επιπτώσεις τους στους Όλυμπιακούς Αγώνες». Και αντί οί Όλυμπιακοί Αγώνες να σκορπίζουν το πνεύμα της ειρήνης, πολλοί διαγκωνίζονται να απλώσουν πάνω από αυτούς τον πέπλο του τρόμου...

ΤΖΑΜΙ ΚΑΙ Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Λίγα χρόνια μετά την Αγία Σοφία, και ή ιστορική Μονή της Χώρας στην Κωνσταντινούπολη έγινε μουσουλμανικό τζαμί. Πρόκειται για το ιστορικό μοναστήρι που υπήρχε από τον 6^ο αιώνα, με τον σημερινό ναό, αναγνωρισμένο Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς, να είναι κτισμένος τον 11^ο αιώνα και ανακαινισμένος στις αρχές του 14^{ου} αιώνα από τον Θεόδωρο Μετοχίτη. Ένα μοναστήρι που ή ονομασία του προέρχεται πιθανόν από την αρχική θέση του έκτος των τειχών (στη «Χώρα»), αλλά συνδέεται και με τα δύο υπέροχα ψηφιδωτά του Χριστού, ως «Χώρα των Ζώντων», και της Παναγίας, ως «Χώρα του Άχωρήτου». Η απόφαση για μετατροπή σε τζαμί είχε δημοσιευθεί τον Αύγουστο του 2020, αλλά ή υλοποίησή της καθυστέρησε για τη διενέργεια εργασιών αποκατάστασης. Θυμόμαστε στην πανηγυρική τελετή που είχε οργανωθεί για τη μετατροπή της Αγίας Σοφίας σε τζαμί, τον επικεφαλής θρησκευτικό λειτουργό να φέρει επιδεικτικά μεγάλη όθωμανική σπάθα, για να τονισθεί... το δίκαιο της κατάκτησης. Να τονισθεί δηλαδή... αυτό που κανονικά θα έπρεπε να έμπνέει ντροπή: ότι το μόνο δίκαιομα που είχαν να επικαλεσθούν οί πανηγυρίζοντες νεοοθωμανοί πάνω σε ένα από τα κορυφαία μνημεία πολιτιστικής κληρονομιάς είναι ότι... το κατέκτησαν... Άλλοίμονο σε εκείνους που καυχώνται για αυτό για το οποίο θα έπρεπε να ντρέπονται!

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Μόνο άνησυχία μπορούν να προκαλούν τα πιο πρόσφατα στοιχεία για την εγκληματικότητα των ανηλικών. Σύμφωνα με αυτά, μέσα σε δύο μόλις μήνες του τρέχοντος έτους έγιναν 1418 προσαγωγές και 500 συλλήψεις ανηλικών για διάφορα αδικήματα. Δεν δυσκολεύεται μάλιστα κανείς να διαπιστώσει ότι τα στοιχεία πιστοποιούν μια δραματική επιδείνωση του προβλήματος σε σχέση με τα στοιχεία της περασμένης μόλις χρονιάς (για παράδειγμα, έναντι 270 υποθέσεων σωματικής βλάβης και 82 υποθέσεων επικίνδυνης σωματικής βλάβης καθ' όλο το 2023, μόνο το πρώτο δίμηνο του 2024 καταγράφηκαν 92 και 28 υποθέσεις αντίστοιχα – με μια απλή αναγωγή διαπιστώνει κανείς ότι πρόκειται για διπλασιασμό). Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε χαρακτηριστικά: «Η παραβατικότητα των ανηλικών είναι ένα από τα πιο άνησυχητικά ζητήματα, το οποίο, ξεκινώντας από το σχολείο, πρέπει να αντιμετωπιστεί ολιστικά». Ανακοινώθηκε μάλιστα σειρά μέτρων, με έστιαση στον χώρο του σχολείου. Όμως κανένα πρόβλημα δεν μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε στα σοβαρά, αν δεν φροντίσουμε να αντιμετωπίσουμε τις αιτίες που το γεννούν. Και δεν είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς πίσω από τη γιγάντωση της εγκληματικότητας των ανηλικών την άποστασία από τον Θεό, τον κλονισμό των αρχών και των αξιών, την άπαξίωση της οικογένειας, τον άκρατο ύλισμο και τον καταναλωτισμό, τον έγωκεντρισμό και την έγωπάθεια. Πόσο μπορούμε να λέμε ότι έπειγόμαστε να αντιμετωπίσουμε την εγκληματικότητα των ανηλικών, όταν την ίδια στιγμή ως κοινωνία προάγουμε όλα αυτά που τη γεννούν και την εκτρέφουν;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ Η ΞΕΝΗ;

Η πιο ξακουστή ταξιδιωτική συγγραφέας της Μεγάλης Βρετανίας, ή Sara Wheeler, στο βιβλίο της *Glowing still. A woman's life on the road*, που κυκλοφόρησε φέτος από τις Έκδόσεις Abacus, αναπολεί τον ένα χρόνο που πέρασε στην Ελλάδα στις αρχές της δεκαετίας του 1980, στεκόμενη στη μοναδικότητα των εμπειριών που έζησε τότε στην Ελλάδα. Ήταν βέβαια μια Ελλάδα πολύ διαφορετική από τη σημερινή. Γράφει κάπου ή Sara Wheeler: «Στα χωριά ρωτούσαν: "Είσαι χριστιανή ή ξένη;". Δεν υπάρχει άνθρωπος που να ζει σήμερα στην Ελλάδα και να καταλαβαίνει αυτή την έρώτηση. Έγώ όμως την άκουγα συχνά». Και έξηγε, μέσα από μια άναδρομη στην Τουρκοκρατία, τους λόγους για τους οποίους οί Έλληνες ταύτιζαν σε τέτοιο βαθμό την ελληνική ταυτότητα με τη χριστιανική. Στ' αλήθεια, στις δεκαετίες που μεσολάβησαν έχουν αλλάξει σχεδόν τα πάντα. Άλλα το πιο συγκλονιστικό είναι όταν συνειδητοποιούμε ότι δεν έχουν αλλάξει απλώς γύρω μας: έχουν αλλάξει πρωτίστως και περισσότερο μέσα μας.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Καρύστη 14
105 61 ΑΘΗΝΑ